

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 529/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neoznačených základných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 66/2015 a jeho rozsudkom z 26. októbra 2015 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 43/2015 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho bližšie neoznačených základných práv a slobôd garantovaných Ústavou Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 66/2015 a jeho rozsudkom z 26. októbra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 43/2015 a jeho rozsudkom zo 14. apríla 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne uznaný za vinného rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 66/2015 z 26. októbra 2015 zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov.

Na základe odvolania sťažovateľa v predmetnej trestnej veci vo veci rozhodoval krajský súd. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 To 43/2015 zo 14. apríla 2016, ktorým síce čiastočne zmenil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, avšak v ňom konštatoval, že sťažovateľ je vinný zo spáchania označeného trestného činu a uložil mu rovnako ako okresný súd trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne.

Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu bol porušený zákon. Z tohto dôvodu podal proti napadnutým rozsudkom z roku 2016 dovolanie a zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu na zastupovanie v dovolacom konaní. Uvádza, že okresný súd mu 17. mája 2017 zaslal výzvu, súčasťou ktorej bolo tlačivo – potvrdenie o majetkových a zárobkových pomeroch sťažovateľa, avšak do predbežného prerokovania sťažnosti ešte nebolo o jeho žiadosti o ustanovení obhajcu rozhodnuté.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd odstránil rozpory v zákone, okamžite ho prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a priznal mu primerané odškodné.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej

sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol, resp. môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07), resp. ako neprípustnú.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 66/2015 z 26. októbra 2015 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 To 43/2015 zo 14. apríla 2016 sťažovateľ napadol dovolaním, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“). O dovolaní sťažovateľa dosiaľ najvyšším súdom rozhodnuté nebolo. Z uvedeného vyplýva, že v tejto časti bola jeho sťažnosť predložená predčasne, čo uplatnením zásady *ratione temporis* zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako neprípustnej.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti týkajúcej sa napadnutého rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu z dôvodu nedostatku svojej právomoci a vo zvyšnej časti z dôvodu jej neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017